

РЕШЕНИЕ

№ 5352

гр. София, 05.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 15.04.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **1564** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. с чл.145–178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. Ел У., гражданин на А., срещу решение № 90 от 24.01.2013г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците (Д.), с което на основание чл. 75, ал. 1, т.2 във връзка с чл.8 и чл.75, ал.1, т.4 във връзка от ЗУБ му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят счита, че обжалваното решение е постановено в нарушение на материалния закон, съществени нарушения на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона. Доводите му в тази насока са следните:

Счита, че административният орган (АО) не е обсъдил всички правнорелевантни факти, че са налице вътрешни противоречия в мотивите на административния акт, че липсва „причинна връзка между доказателствените и юридическите факти“. Счита, че АО неправилно е приел, че срещу него не е налице преследване в родината му, като е разгледал „едностранчиво“ бежанската история и тя не е съобразена в контекста на чл.15, б.“в“ от Директива 2004/83/ЕО, с което е нарушил чл.35 от АПК. Счита, че АО е нарушил и чл.2 от ЗУБ, съгласно която ако молителят е положил достатъчно усилия за обосноваване на молбата си, то липсата на достатъчно данни за преследване не може да обоснове отказ от страна на АО за предоставяне на статут. Счита, че доказателствената тежест (относно релевантните факти) е следвало да бъде разпределена между лицето и АО. Конкретно посочва страха си от семейството на момичето, с което е имал връзка. Счита, че „твърдението на АО, че обстановката в

страната е стабилна е напълно опровергано от сведенията ...“ на справка за страната. Счита, че не са спазени нормите на Европейската харта на правата на човека и практиката на С. относно случаи на преследване от недържавни субекти. Моли съда да се съобрази с практиката на С.. Моли съда да има „предвид разширеното тълкуване на понятие „бежанец“ съгласно Декларацията от К. от 1984г., според която бежанци са и лица, които напускат страните си, тъй като техния живот, безопасност или свобода са застрашени от общо насилие, чужда агресия, вътрешни конфликти, масови нарушения на правата на човека и други обстоятелства, които сериозно разстройват обществения ред.“ Поради всичко изложено моли съда да отмени обжалваното решение.

Ответникът по жалбата - Председателят на Д. при МС, чрез юрисконсулт С. моли съда да отхвърли жалбата. Счита, че решението е правилно и мотивирано и за молителя не е налице реална опасност от тежки посегателства в родината му. Счита, че заявените от молителя проблеми са от личен и криминален характер, а той е имал възможност да потърси съдействие от официалните власти. Счита, че в обжалваното решение е обсъдена обстановката в А., разгледана е възможността за вътрешно разселване, чужденецът е живял в друга част на страната, където не е имал никакви проблеми, напуснал е А. поради финансови затруднения, а не поради някакви заплахи. Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата, счита постановения административен акт за правилен и законосъобразен.

Съдът, след като обсъди становищата на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна се установява следното:

Настоящото административното производство е започнало с молба на кандидата с рег. № 809/11.09.2012г. по описа на Д. (лист 89 от делото). Съставен е регистрационен лист с приложение (л.81-83) и Е. дактилоскопна карта (л.84). Същия ден молителят е запознат чрез писмени указания (л.85-87) с превод за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията му, както и за организации (л.88), предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

Съгласно декларираните и отразени в регистрационния лист данни молителят е с име Б. Ел У., гражданин на А., арабин по народност, [дата на раждане] в А., [населено място], по религия мюсюлманин, със средно образование, с професия електротехник, говорещ арабски, френски и испански, неженен.

На 12.09.2012г. с молителя е проведено първо интервю (л.72-76). Заявява, че няма документ за самоличност, тъй като изгубил националния си паспорт в С. преди три седмици, на разходка със съпругата си. Уточнява, че има само религиозен брак с българска гражданка на име И. Г. Г.. Напуснал А. през декември 2011г., легално, с виза за Турция. В И. останал девет месеца – до влизането си в България. В Турция работел в кафене, но дошъл в България защото съпругата му била тук. Докато бил в И. тя го посетила един път, за два дни. В България влязъл на 3-ти или 4-ти август нелегално, пеша. Ходил пеша 200км и пътувал на автостоп до С.. Три седмици преди интервюто дошъл в Д.. След като изгубил паспорта си дошъл да поиска закрила. Като причини да потърси закрила в България посочва, че иска да е при съпругата си; че няма друго място където да отиде. Заявява също, че преди 10 години имал връзка с едно момиче в А.. Нейните родители му създали много проблеми, имали връзки с властта, насилвали го да се ожени за нея. Ако се завърнел в А. родителите на

момечите можели да го убият.

Към преписката са приложени (л.59-70 и л.41-44) в копие на арабски и в превод акт за раждане, удостоверение за религиозната принадлежност на молителя, удостоверение за семейното му положение, лична карта за гражданско състояние, удостоверение за липса на сключен граждански брак, както и свидетелство за религиозния брак (никях) между молителя и И. Г. Г. сключен на 18.08.2012г.

С решение № 3322/20.09.2012г. на Д. (л.56) е образувано производство по предоставяне на статут на молителя. В решението е отразено, че при въвеждането на пръстовите отпечатъци на лицето в Е. се е установило, че същите съвпадат с тези на лице, което е подало молба за закрила във Федерална Република Германия на 26.01.2004г., по нея е получил отказ, след което е в неизвестност. Също от резултата в Е. се е установило, че на 04.03.2012г. лицето е било задържано от гръцките власти за нелегално преминаване на външната граница на страната (справка от 13.09.2012г. за тези обстоятелства – л.57)

На 11.10.2012г. с чужденеца е проведено второ интервю (л.47-49). На него чужденецът заявява, че в А. имал връзка с момиче на име У.. Докато той бил в казармата тя била обезчестена, от друг. Пред родителите си обаче тя заявила, че това е сторил молителя. Било през 1998г. Един от нейните братя намушкал с нож брат на молителя на име Р.. При справка в приложението към регистрационния лист (л.82), подписано от молителя, не фигурира негов брат с такова име. Настоящият съдебен състав установи също, че в Семейна карта на бащата на молителя (л.61) също не фигура негово дете с име Р.. В интервю от 13.11.2012г. заявява, че с това име в семейството му наричали негов брат, който се казва официално С.. Поради това молителят заминал за друга област на А. (гр.М. или М.). По-късно когато се върнал в Оран (молителят не посочва кога е станало това), за да подготви паспорта си, също имал ежедневни проблеми със семейството на момичето. Затова заминал за Франция през юни 2000г. От 2000г. до 2011г. се движел във Франция, Германия, Швейцария, Италия, Испания. После се върнал в А.. Искал да се ожени за И., която междуременно била отишла там при него. Родителите на У. заплашили, че ще убият него и И. и той й казал да се върне в Испания. Поискал виза от нашето посолство в А., но му била отказано. Отново отишъл в М.. Там не можел да остане дълго. Нянал работа. Заявява, че не е имал проблеми с официалните власти в страната. Но от семейството на У. изпращали полицаи в дома му – за до го сплашат. На въпроса какво има да добави заявява, че е бил заловен в Гърция. Там влязъл „по погрешка“ тъй като трафикантите му посочили грешен път.

На 29.10.2012г. с чужденеца е проведено трето интервю (л.32-34). На него чужденецът заявява, че вече е от шест години с И. и я счита за своя съпруга. Влязъл в България на 1-2 август 2012г. Не заявява нови обстоятелства от значения за искания статут.

На 13.11.2012г. с чужденеца е проведено четвърто интервю (л.27-30). Освен вече изложеното добавя, че не е имал контакти с политически, религиозни, терористични или паравоенни организации. Не е имал проблеми с властите в А.. Заявява, че на предишните интервюта е забравил да спомене за молбата си за статут в Германия. В М., където били с И. след [населено място] (Оран), единственият им проблем бил липсата на пари. От братята на У. не се оплаквал в полицията защото семейството на У. били богати хора и имали връзки в самата полиция. Счита, че ако се върне в А. братята на У. ще го убият „със сигурност“. От България иска да живее тук и да се

ожени за И.. В А. за него нямало живот, животът му е тук с И.. По същество останалите данни, изложени от молителя на това интервю, съвпадат с изложените на предишните интервюта.

По преписката е изготвено становище на младши експерт (л.26) за отказ за предоставяне на молителя на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Към административната преписка е приложена справка на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” при Д. относно ситуацията в А. от 11.01.2013г. (л.12-16). В нея са посочени данни за това, че от 24-ри февруари 2011г. в А. е отменено извънредното положение. През октомври 2011г. в парламента са внесени проекти на закони за промени в процедурите за регистрация на политически парти и за достъп на частната собственост в медиите. Провеждат се политически реформи. Налице са обаче и ограничения на правото на свободно изразяване, събиране и сдружаване. Медиите все още са контролирани. Налице е дискриминация и насилие над жени и мигранти. На 10-ти май 2012г. са проведени парламентарни избори. Според ръководителя на мисията на Арабската лига изборите са проведени свободно и без принуда. В тези избори ислямистите са претърпели поражение. Налице са терористични актове „насочени най-вече срещу армията и полицията“. Страната все още страда от нападения на клонове на Ал К. в планински райони на изток от столицата, както и в селските райони. Съгласно Държавния департамент на САЩ в страната продължава да съществува заплахата от тероризъм. Съобщава се (от БГНЕС) за конфликт между ислямисти и войници.

В административното производство е изискано становище на Д., по което с писмо от 23.10.2012г. (л.30) е отговорено, че не се възразява по искането на лицето за закрила.

Като е обсъдил описаните по горе обстоятелства административният орган е постановил решението си (л.8-11). В него АО подробно е обсъдил фактите, изложени от молителя. Приел е, че мотивите на молителя „имат личен, битов и криминален характер“; че молителят няколко пъти се е завръщал в А., включително в [населено място]; че молителят не е търсил съдействие от полицията; че молителят не е имал никакви проблеми докато е бил в [населено място], респективно – че за молителя е съществувала възможността за вътрешно разселване. АО е приел също, че молителят се е опитал да подведе длъжностните лица на Д. като е скрил информацията относно молбата си за статут в Германия; че в молбата си до Федералната Република, както самият молител заявява, е изложил същите причини, които излага и в настоящото производство; че е икономически емигрант, а не бежанец. АО е приел, че молителят не изпитва основателен страх от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини.

В решението е прието, че липсват и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, тъй като кандидатът не излага твърдения за реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, екзекуция, нечовешко или унижително отнасяне (чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ).

В решението е разгледана и възможността за прилагане на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ – предоставяне на хуманитарен статут при „тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт“ АО е преценил, че такава възможност не е налице за конкретния случай и конкретно лице с оглед изложеното от него и с оглед обстановката като цяло в А. според представената справка.

С оглед това АО е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на

Б. Ел У..

Решението е връчено на 01.02.2013г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена чрез органа на 12.02.2013г., тоест в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от обжалване на АА. Поради това жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.75, ал.1 от ЗУБ – „Председател на Д.“. Спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предвидени в ЗУБ.

Съдът намира доводите на жалбоподателя, за извършени процесуални нарушения в хода на административното производство, за неоснователни.

Съдът счита, че, противно на изложеното в жалбата, АО е обсъдил всички правнорелевантни факти. Намира още, че не се откриват противоречия в мотивите на акта, нито липса на „причинна връзка между доказателствените и юридическите факти“. Напротив - след като е обсъдил всички релевантни факти, и то не „едностранчиво“, АО е стигнал до правилния извод, че нито един от тях не може да обоснове предоставянето на статут на бежанец или на хумантарен статут. Производството е образувано в сроковете по ЗУБ; всички интервюта и връчвания да документи са станали с превод от разбираем за кандидатата език; направена е справка за страната на произход; взето е становище от Д..

Съдът счита за несъответно на данните по делото твърдението, че молителят е „положил достатъчно усилия за обосноваване на молбата си“. От поведението на молителя при предоставяне на информация пред Д. се подкрепят изводите на АО, че първоначално изрично е заявил, че не е търсил убежище в друга страна членка на ЕС (интервюто на л.76) . За това той наистина си спомня, но едва след като по преписката вече е приложена справката от Е., от която се установява както молбата му Федералната Република, така и влизането на молителя в Г., макар и „по погрешка“. Със закъснение съобщава и разликата в името на този свой брат, който бил нападнат и намушкан с нож от братята на момичето, с което молителят имал връзка.

Съдът не споделя изложените в жалбата доводи относно справката за обстановката в А.. В справката наистина се съдържа информация за ограничена свобода на медии и словото, на сдружавания и събиранията, за отделни терористични актове. Това обаче не се установява по някакъв начин да е могло, нито в конкретния случай да е предизвикало у молителя основателен страх от преследване по причините посочени в чл.8 от ЗУБ (страх от преследване поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение). Що е преследване определя нормата на чл.81,ал.4 и ал.5 на ЗУБ - преследване по смисъла на закона е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. Освен това не е достатъчно подобен вид преследване да е характерно за определена страна поначало, преследването трябва да е било

насочено конкретно спрямо лицето, което търси закрила. Затова и твърденията на всяко търсещо закрила лице следва да се ценят конкретно и строго индивидуално. Именно при такава преценка се вижда, че изложени от молителя причини да напусне А. през 2000г., както и да напуска страната при следващите си, според самия него поне три завръщания, са от съвсем различно естество. Проблемите с роднините на бившата му приятелка нито попадат под нормата на чл.8 от ЗУБ, нито тежестта, повтаряемостта и характера им покриват смисъла на нормата на чл. чл.81,ал.4 и ал.5 на ЗУБ.

Що се отнася до оплакването на жалбоподателя, че преследването може да се осъществява и от недържавен субект, това наистина е така. Но само доколкото този субект не може реално да бъде контролиран от държавата. В тази връзка следва да се отбележи, че молителят, съгласно собствените му твърдения, дори не е направил опит да се оплаче в полицията.

С оглед казаното по-горе съдът намира, че изложените от чужденеца факти и обстоятелства категорично не представляват основание за предоставяне на бежански статут по чл.8 от ЗУБ.

По отношение извода в оспореното решение за липсата на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на кандидата по чл. 9 от ЗУБ съдът намира, че и в тази си част решението е законосъобразно.

Съдът не открива да е налице никоя от хипотезите на чл.9, ал.1 от ЗУБ - молителят в държавата на произход да е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликти, както не са налице и предпоставките на чл.9, ал.8 от ЗУБ - „други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците“. Самият чужденец не твърди такива факти и обстоятелства. В тази връзка следва да се отбележи, че мишена на атентати, съгласно справката за А., стават жени и емигранти, атентати има в отдалечени планинските и селските райони, сблъсъци възникват между ислямисти и военни. Кандидатът нито попада към някоя от така посочените категории лица, нито има данни да живее в такъв район. В справката няма данни за друг вид опасност и насилие спрямо цивилни лица. Самият молител също не изразява страх от опасност спрямо него от подобен характер.

По изложените съображения настоящият съд намира, че обжалваното решение № 90/24.01.2013г. на Председателя на Д. е законосъобразно и жалбата на Б. Ел У. срещу него следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от горното и на основание чл.90 от ЗУБ и чл. 172, ал. 2, предл. посл. от АПК, Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на Б. Ел У. гражданин на А. срещу решение № 90/24.01.2013г. на Председателя на Д., с което е отказано да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:
(Боряна Бороджиева)